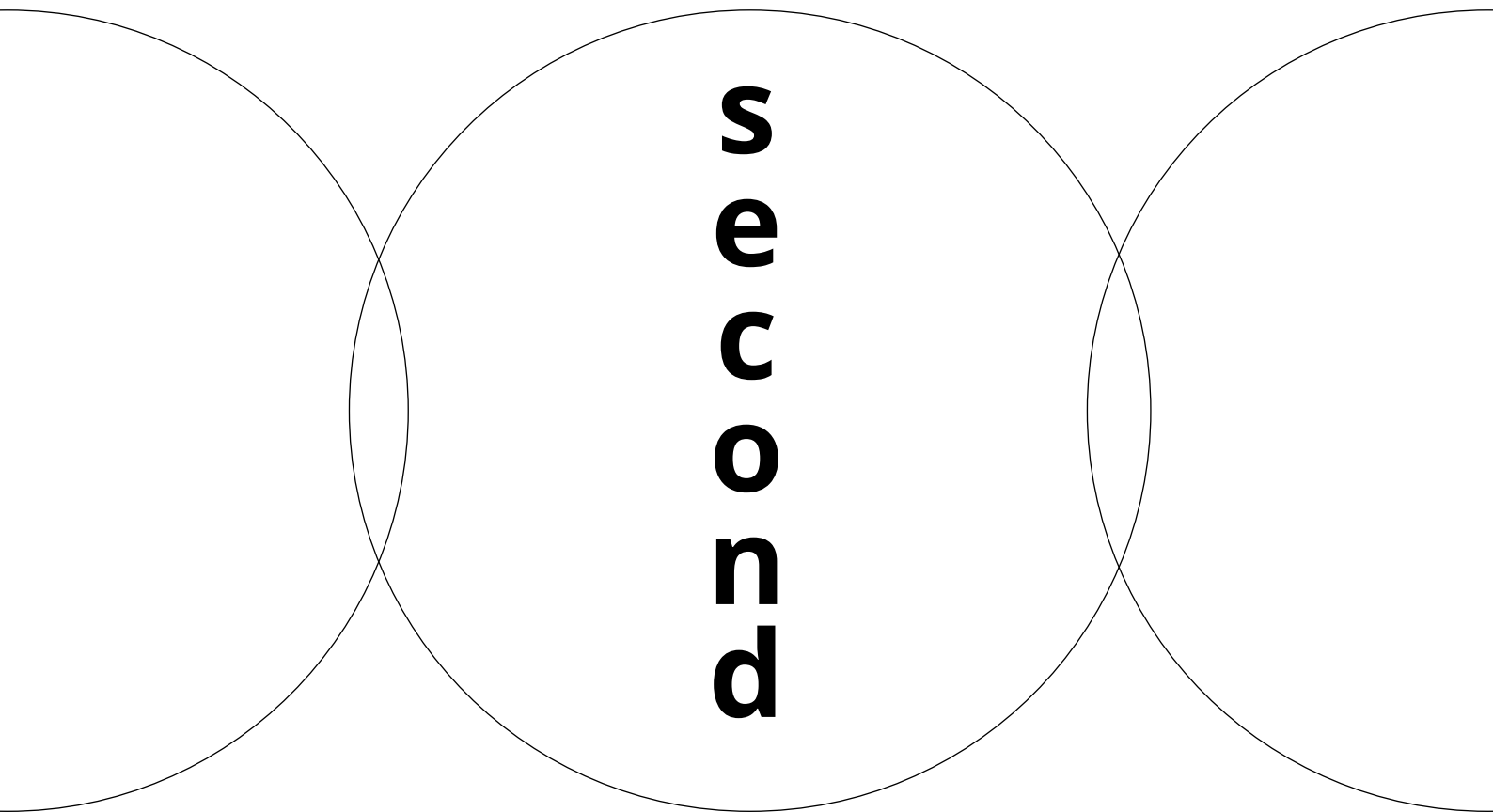

this

and

voice

Ευχαριστήριο

Το “this second voice” είναι μερικοί στίχοι τραγουδιών ή και ποιημάτια που γράφτηκαν στη θεσσαλονίκη την περίοδο 2017-2019.

Προέκυψαν από την ανάγκη να ειπωθούν λίγα -ακόμη- λόγια ενάντια στις απαισιότητες που κύκλωναν και κυκλώνουν τα σώματα, τις καύλες και τις επιθυμίες μας, καθώς επίσης και από μία ανάγκη για επικοινωνία μιας κάποιας διαταραγμένης εσωτερικής ηρεμίας.

Θα ήθελα να πω ένα πολύ μεγάλο ευχαριστώ, μέσα από την καρδούλα μου, σε όλες/ους/α τις φίλες/ους/α και συντρόφισσες/ους/α για τη θέληση, την έκφραση, τη δημιουργικότητα, τη χαρά και φυσικά τον χρόνο που αφιέρωσαν για να δημιουργηθεί αυτή η συλλογή. Το πλαισίωσαν με τον ίδιο όμορφο και συγκινητικό τρόπο που τριγυρνούν στην καθημερινότητα και στις σκέψεις μου.

Πολλά συναισθήματα, -κι ως εκ τούτου- πολλοί στίχοι αναδύθηκαν στην επιφάνεια με αφορμή τη συναυλία του συγκροτήματος Ms Ratter, πάνω στα ποιήματα της Serratia Marcescens, που οργάνωσε η +τεχνία- θεσσαλονίκης και πραγματοποιήθηκε στις 19-5-2017 στη θεσσαλονίκη στη Φάμπρικα Υφανέτ.

καλή ανάγνωση!

Μαρία

Αυτή είναι μία κατάθεση γι' αυτές που φαίνονται τόσο πολύ και τόσο λίγο ταυτόχρονα.
Γι' αυτές που ερωτεύονται το τίποτα, τον αέρα, το ελάχιστο.
Γι' αυτές που έχουν μάτια καρφισωμένα πάνω τους και τα κουβαλάνε μαζί με τα δικά τους.
Γι' αυτές που σιωπούν στις προσβολές και γι' αυτές που εξεγείρονται.
Γι' αυτές που οι επιλογές τους τελειώνουν μπροστά σε μία καρέκλα.
Γι' αυτές που ραγίζουν μαζί με τους καθρέφτες τους.
Είναι μια μικρή κατάθεση αντίστασης στο αόριστο πλήθος
που μας κυνηγά με λύσσα και μας νουθετεί με χάρη.
Να αλλάξουμε μας λένε. Λίγο σώμα και λίγο εαυτό,
λες κι έχουμε ένα δεύτερο καβάτζα να μας περιμένει.
Είναι μία κατάθεση για τις στιγμές που εξατμιστήκαμε μπροστά στην κοροϊδία
και γεμίσαμε μέχρι πάνω με ντροπή.
Γιατί υπάρχουμε. Για τίποτα άλλο. Γιατί υπάρχουμε,
γι' αυτή την κραυγαλέα απουσία των σωμάτων μας,
γι' αυτή την ιδιαίτερη μοναξιά.
Αυτή η κατάθεση είναι αφιερωμένη στις χοντρές.
Θα μας αναζητώ σε κάθε γωνία, και θα μας περιμένω όσο χρειαστεί.

BDSM

Bdsm
bdsm
bdsm
bdsm

b for the breasts and
d for the deaths
s for the sex and
m for myself

the shame was dying
among the ropes
the bruises were talking
with million tongues

i felt her wip under my teeth
i felt the world from the beneath

her leather smile scarred me for life
her leather smile scarred me for life

and ever since...

i don't like vanilla not even in my icecream
i don't like vanilla not even in my icecream
i don't like vanilla not even in my icecream
i don't like vanilla not even in my icecream

i almost fainted
i couldn't take it

(because...)

she was my ex and she was covered in latex

SHE MET SOME PEOPLE IN THIS HIDEOUS WORLD
THEY REFUSED HER EXISTENCE
THEY KEPT A DISTANCE
AND THEY TOLD HER HER BODY WAS WRONG

SHE STAYED HOME THOUSAND DAYS
THOUSAND NIGHTS
WITH THOUSAND THOUGHTS
AND THOUSAND KNIVES

ONE TIME AFTER A DREAM
SHE WOKE UP AND DECIDED TO KILL
THE DIETS
THE PILLS
THE CROWDS
THE EYES
AND ALL THE PEOPLE WITH THE HEALTH ADVICE

I KNOW A GIRL
SHE'S SO FAT
SHE'S SUCH A BEAUTY
SHE SINKS IN THE SAND

SHE MURDERED HER DOCTOR WITH HER SCALE
AND WALKED AWAY LIKE A BEAUTIFUL SNAIL

SHE WALKED AWAY
SHE WALKED AWAY
AWAY FROM THE SHAME
AWAY FROM THE PAIN

AWAY FROM THE PAIN AWAY FROM THE PAIN AWAY FROM THE PAIN

One time there was a boy
with a wonderful smile
and a girly toy

he grew up liking the skirts,
liking the heels
and the sexy shirts

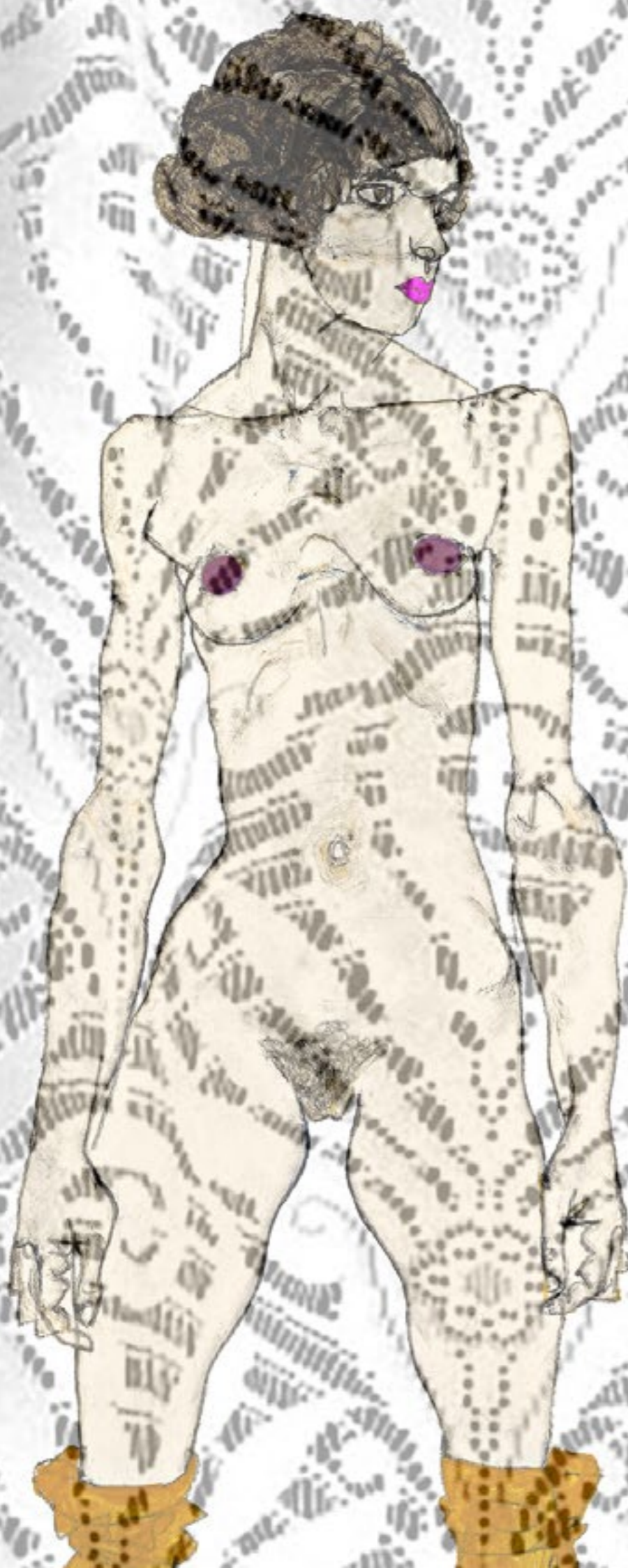
he told his father
“daddy, I’m gay.
I like our neighbour,
I hope it’s okay”

well, his mother left him,
his father cursed him,
his sister cried,
and his grandma almost dyed

he broke the rules of his own gender,
he defied the norms,
he didn’t surrender

he left his home,
this awful hell,
he painted his nails
and dyed his hair

now he lives with the neighbour
across the street
and wears the dresses
he had always dreamed

I hope you know that girls are alive
I hope you know that they can fly
with dresses and ties
that never match
we party, we laugh, we cry and dance

the haircuts, the boots,
the scars, the nails, the lipstick,
the drama, the time we hate

we pack our backpacks
we shut the doors
we pee in the gardens
and swim on the floors

we rise behind forgotten curtains
we carry the burdens
we carry the burdens

we rise behind forgotten curtains
we carry the burdens
we carry the burdens

I hope you know it's okay to fail,
it's okay not to know,
it's okay to swear

I hope the mirror was shiny enough
when it broke into pieces
and I collapsed

I hope the closet was big enough
to fit the secrets of the past

we rise behind forgotten curtains
we carry the burdens

Στρεψτ όπως λέμε ευθεία,
 όπως λέμε μη διακοπτόμενη γραμμή

και κυρίως, κυρίες μου, μη διακόπτετε όταν μιλάει
 πάλι κάτι σημαντικό θα θυμήθηκε,
 πάλι να μας το εξηγήσει θέλει

Στρεψτ όπως λέμε ευθεία,
 όπως λέμε μη διακοπτόμενη γραμμή

αυτός εδώ ο κύριος είναι ο πρώτος
 που πέθανε από υπεροψία
 κοίταξα το ρολόι μου:
 ώρα θανάτου 12 : 30 μ.μ.

και τι να δω:
 οι δείκτες του ρολογιού
 ευθεία μη διακοπτόμενη γραμμή.

Οι δυάδες έχουν ανάγκες απελπιστικές
αλλά και απελπισμένες
μας υπαγορεύουν αθώα το πρωί
και μας απαγορεύουν με χάρη το βράδυ
στενεύουν χώρους
σαπίζουν χρόνους
και κυνηγώντας το άλλο μισό
πέφτουν με δύναμη πάνω στο απόλυτο
-έτσι όπως πέφτουν συνήθως τα μάτια μας
απάνω στους καθρέφτες-

Κι όμως εμείς απ' τα σκληρά αυτά τα μαθηματικά
κάπως, κάπως, κάπως γλιτώσαμε
δεν είναι για εμάς οι καταπληκτικές οι προσφορές
δεν είναι για εμάς τα ταξίδια για δύο
Χωράμε σε υπόγεια
-και ζούμε σε πίνακες-
στάζοντας χρώματα
πάνω σε νούμερα
που μας έχουν πληγώσει

Μισή
μισή
μισή με χωράν οι καρέκλες τους
μισή
μισή
μισή μου κάνουν τα ρούχα τους
μισή
μισή
μισή στα ραντεβουδάκια τους
μισή
μισή

και συνηθώς αργώ και πολύ
είναι ήδη
και μισή
και μισή
και μισή
μισή με ξέρουνε όλοι τους
μισή
μισή
και μίσος αισθάνονται τόσο
αν δεν μείνω μισή
μισή
μισή

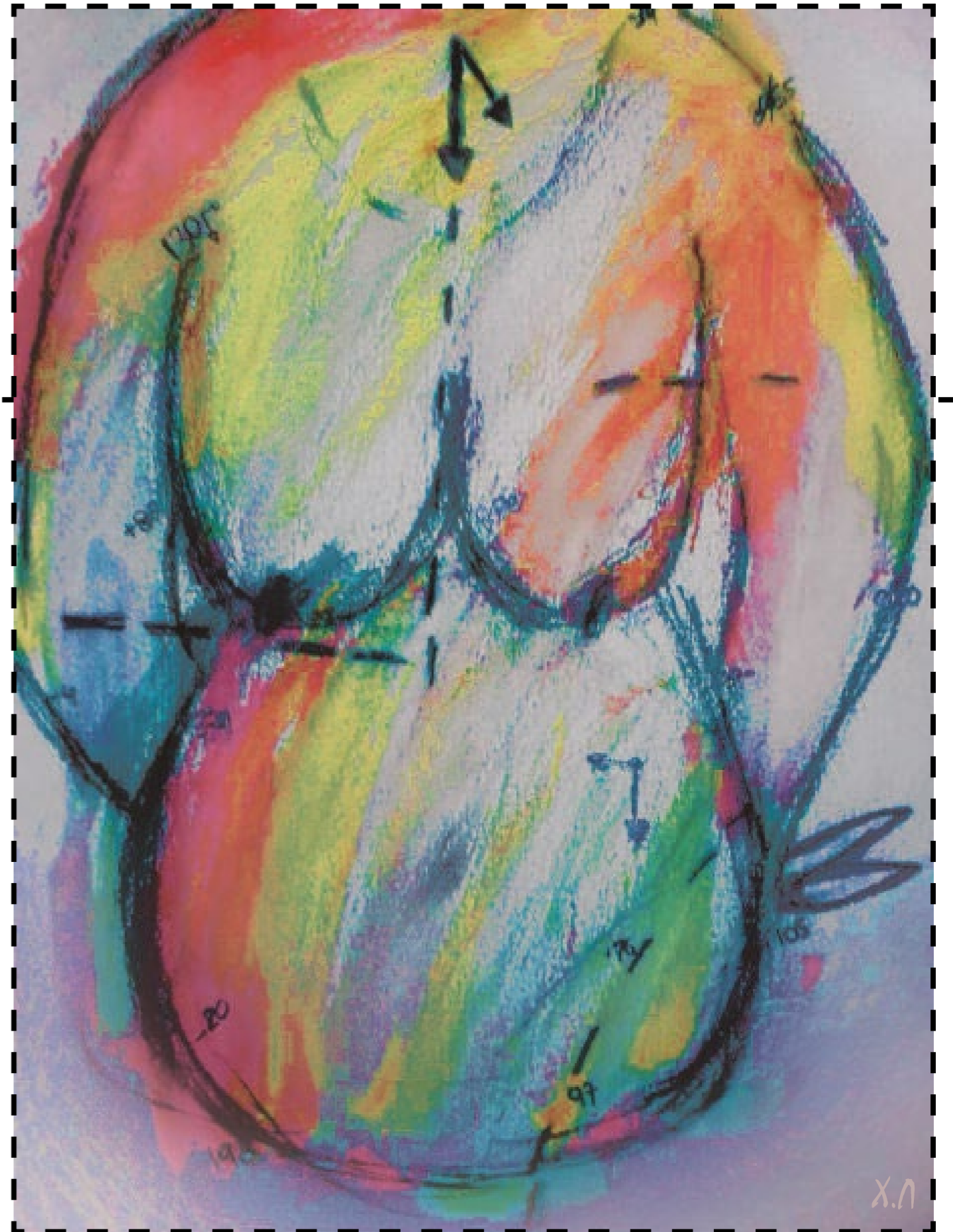

ε τι να τον κάνω τον κόσμο τους
το μισώ
το μισώ
το μισώ
και τι να με νοιάξουν τα νούμερα
τα μισώ
τα μισώ
τα μισώ
που να το βάλω το άλλο μου σας
ρωτώ το μισό το μισό

το μισό που τόσο σας κούρασε
το μισό μου αυτό το μισό
το μισό
το μισό
λέω να ζήσω ολόκληρη
μισή και μισή
και ας με πρόφτασαν τα ψαλίδια τους
να μου κάνουν πληγή
ανοιχτή ανοιχτή

ΜΙΣΗ ΚΑΙ ΜΙΣΗ

Γιατροί με στολές χωρίς αναστολές,
γιατροί με ματιές χειρουργικές
πασάρουν νοήματα
και ψάχνουν νοσήματα
κόβοντας απ' τη ρίζα τα νήματα

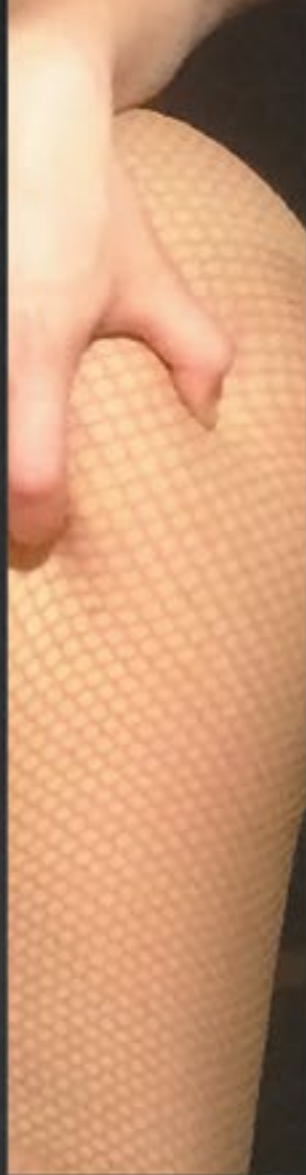
και πώς να κρυφτείς από νυστέρια
αφού νυστέρι είσαι κι εσύ
και πώς να ξεχάσεις τις διαγνώσεις
αφού έχεις σπίτι το χαρτί

γιατροί με ποδιές και μάσκες λευκές
κρατούν καταδίκες ηθικές
περάστε, καθίστε, ξαπλώστε να πουν
τι μένει, τι φεύγει, τη φρίκη να δουν

αρρωστήστε υπεύθυνα
και καταρρεύστε με τρόπο
ή αρρωστήστε αγιάτρευτα
να αξίζει τον κόπο.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

My saliva down your throat
My salvation in your thoughts
I cut myself when you pick up the phone
I melt in the dust
when you leave me alone
I crave your smiles
Your filthy desires
Your naughty eyes
Your sweet little lies

I don't care what people think
I'll lick you so hard from your head to your heels
Cause there is something in my head
And there is something in your hand
There is something inside your cunt
And there is something inside my heart
I don't know what to expect
When the drugs are over
And you lie on the bed
Cause there is something in my head
And there is something in your hand
There is something inside your cunt
And there is something inside my heart
You pushed me harder against the wall
I've lost my mind into the storm
You pushed me harder
My pussy was harder
You push me harder
My pussy is harder

there is something in my head
And there is something in your hand
There is something inside your cunt
And there is something inside my heart

There's a reason why
the daughters
understand the vain
understand the rivers
and the colors of pale

They look at their future
and their fate ahead
and they wish for a
fucking
fucking
fucking
break

There's a reason why
the mothers
repeat themselves
repeat their stories
to the very end

They know it's difficult
for them to be heard
and they wish for a
fucking
fucking
fucking
break

There's a reason why
grandmas
tend to forget
it's a hazzard and a blizzard
to get up from the bed
it's so risky to remember
they had better neglect

Can you hear their ache?
Can you hear their wishes
for a final
fucking
fucking
fucking
break?

Κουκίδες πράσινες
Τόσο ενεργές
Τόσο περιέργες
οι επαφές

Λεξούλες με μπολντ
Λεξούλες μπολντ
Κουβέντες καινούριες
Κουβέντες ολντ

Μικρόφωνα οφ
Μικρόφωνα ον
Μικρόφωνα μέλλοντος
Κανένas απών

Παράθυρα-σχέσεις
με αποσυνδέσεις
μα ξέρω πως πάντα
θα ξανακαλέσεις

Δε σε ακούω
Πες το ξανά
Μπες στην οθόνη
να σε δω καθαρά

Στείλ' το στο μεηλ
Στείλ' το κι εδώ
Κόψε και ράψε
Λίγο καημό

Ας μείνουμε enter
και όχι στο pause
Ας μείνουμε αν γίνεται
κάπως εντός

Μανίκι το αμάνικο

ΤΟ ΡΙΓΟΣ ΤΟ ΕΝΔΟΤΕΡΟ

Μοναξιά είναι να αλλάζεις
σεντόνια, κουβέρτες, μαξιλαροθήκες και παπλώματα,
αλλά όχι βρακί.
το ρίγος το ενδότερο

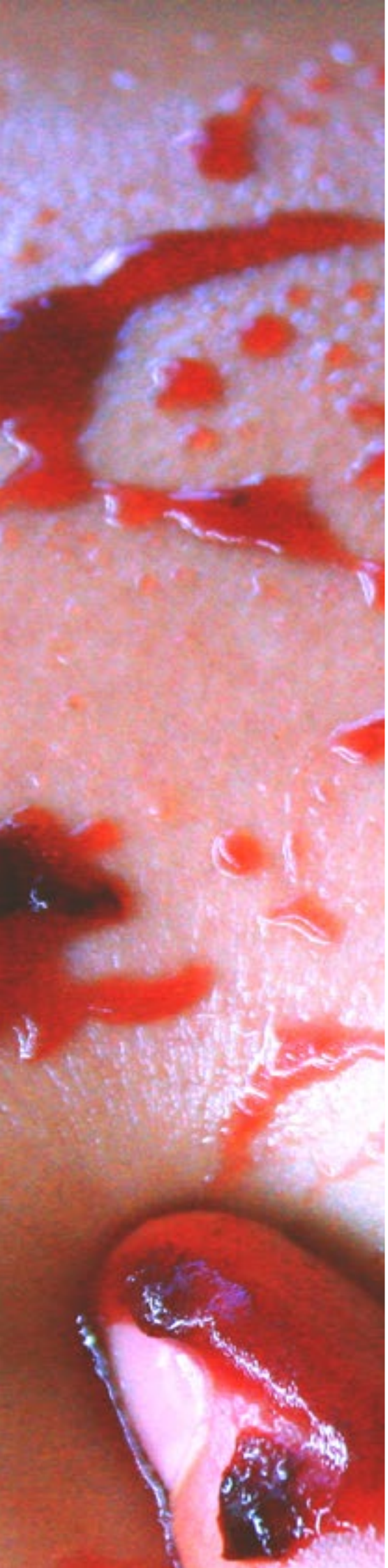
Ματαιότητα είναι να προσπαθείς για χρόνια
να κουμπώσεις ένα ρημάδι παντελόνι,
αλλά εκείνο το βράδυ -μπροστά της-
να μην μπορείς να το ξεκουμπώσεις με τίποτα.
το ρίγος το ενδότερο

Φόβος είναι όλοι οι χρόνοι της γραμματικής,
μα ο πιο τρομακτικός εκείνος
ο συντελεσμένος μέλλοντας.
το ρίγος το ενδότερο

Ομορφιά είναι όντως ένα υπέροχο ταξίδι
χωρίς όμως προορισμό κανένα,
θα το 'κανες;
το ρίγος το ενδότερο

Ειρωνία είναι η λέξη πλάκα μέσα στη λέξη ταφόπλακα
Κι όποιος μ' αυτά δε μπορεί να γελά είναι γιατί κιάλας το ένωσε.
Το ρίγος το ενδότερο.

(So many years I try and I try
and now I've finally made it)

My sword is sharp
my crown is dark
my shield is ready in my hand
I feel so calm and so secure
I feel I've found my only cure

my comfort zone
is made of stones
is made of tears
is made of bones
my comfort zone
stands still on the ground
will never ever let me down

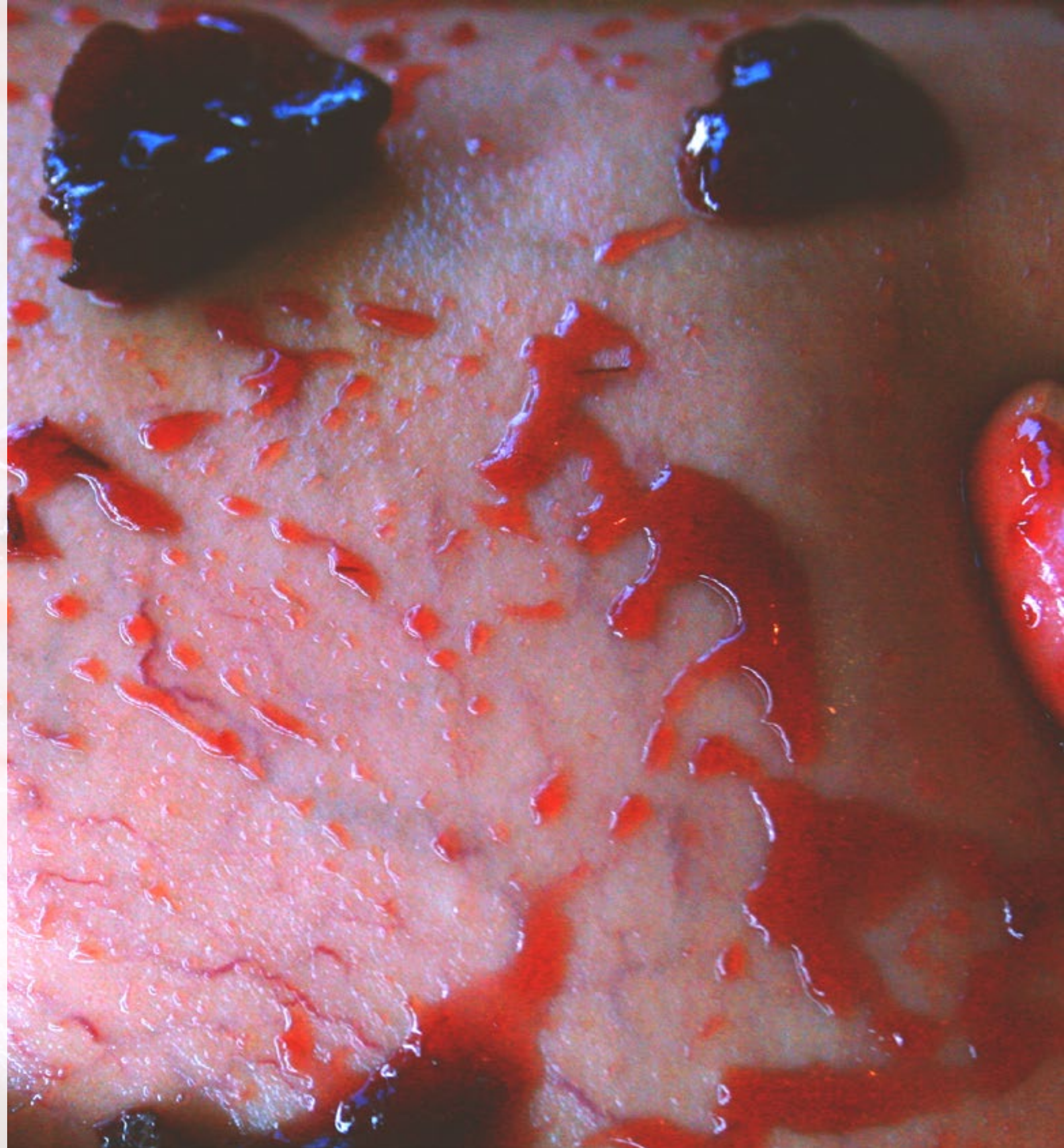
I must obey
cause I know the pain
I know what it's like
to love in vain

my comfort zone
talks back, resists
your graceful thighs
your beautiful needs

I have chosen
my only choice
this safe doom
this second voice

so walk away
and wave goodbye
I need this world
I am this lie

my comfort zone
is made of stones
is made of tears
is made of bones

THE ONE THAT GOT AWAY

Once upon a time
there was a little reddish crab
it was always sparkly
and was walking aslant

There was a serious problem
within its tiny heart
its house in the ocean
was falling apart

It suffered alone
without its mum
without a friend
to hold its hand

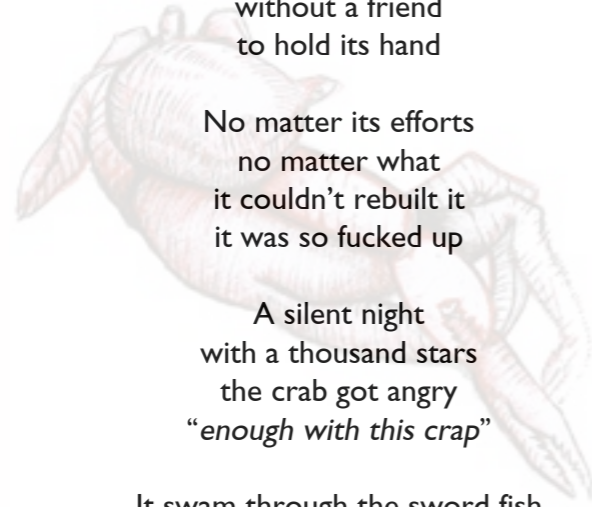
No matter its efforts
no matter what
it couldn't rebuilt it
it was so fucked up

A silent night
with a thousand stars
the crab got angry
"enough with this crap"

It swam through the sword fish
it swam through the sharks
it swam through ambiguous
shadows of sand

It finally made it
to the end of the world
where the waves are peaceful
and the tides long gone

No house in need
no safety net
just the view of the void
and nothing instead

“τ’ αυτού του εαυτού”

Μ’ αυτές κι αυτές τις εαυτές
πήραμε δρόμο προς τα ‘κει, προς τ’ αυτού, προς μονοπάτια του εαυτού.
Μα χάσαμε ‘κείνη τη στροφή, στην εαυτή, στην εαυτή,
κι αντί για τούτα τα πολλά μάς μείναν μόνο τα εαυτά
κι αυτά δεν φτάναν γι’ αυτό τον εαυτό, τον εαυτό!

“Η πρώτη ποιητική συλλογή στην οποία φανερώνεται το προσωπικό ύφος της Μαρίας: έχει κάτι από εκείνο το ελαφρύ μειδίαμα μιας ύπαρξης που ξέρει από πόνο, αλλά παραμένει πλημμυρισμένη από χαρά! Το μειδίαμα αυτό σχηματίζεται και στα πρόσωπά μας διαβάζοντας καθένα από τα ποιήματα.”

Le Tigre

“Μέσα στο περιρρέον σκοτάδι του κόσμου, η Μαρία δεν διατηρεί την αισιοδοξία της, Ο λόγος της αποπνέει μάλλον έναν δυναμικό ρεαλισμό μπροστά στην καπιταλιστική, πατριαρχική πραγματικότητα που, δυστυχώς, συνεχίζει να κατακλύζει τις ζωές μας.”

Simon de Beauvoir

“Άδικα, άδικα πικραίνουν την καρδιά μας, εμείς θα τα περάσουμε μαζί τα βάσανά μας. Εγώ ποτέ στα γλέντια μου αφεντικό δεν βάζω, πολλά ο κόσμος θα μου πει, μα δεν τον λογαριάζω.”

Σωτηρία Μπέλλου

*“Και ποιήτρια και συντρόφισσα!
Αν και πολιτικά δεν πολυκαταλαβαίνουμε γιατί τόσος ντόρος...”*

ΕΑΑΚ Ιωαννίνων

Η εν λόγω ποιητική συλλογή είναι μια συλλογική προσπάθεια συντροφισσών-φιλενάδων-συντροφ@ν, υποκινούμενη από την Ομάδα Πύραυλο. Διακινείται χέρι με χέρι, χωρίς αντίτιμο, μα με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά και πολλή, πολλή αγάπη. Ένα μεγάλο ευχαριστώ στη συντρόφισσά μας Μαρία!

Ομάδα Πύραυλος
iomadapiravlos.net

